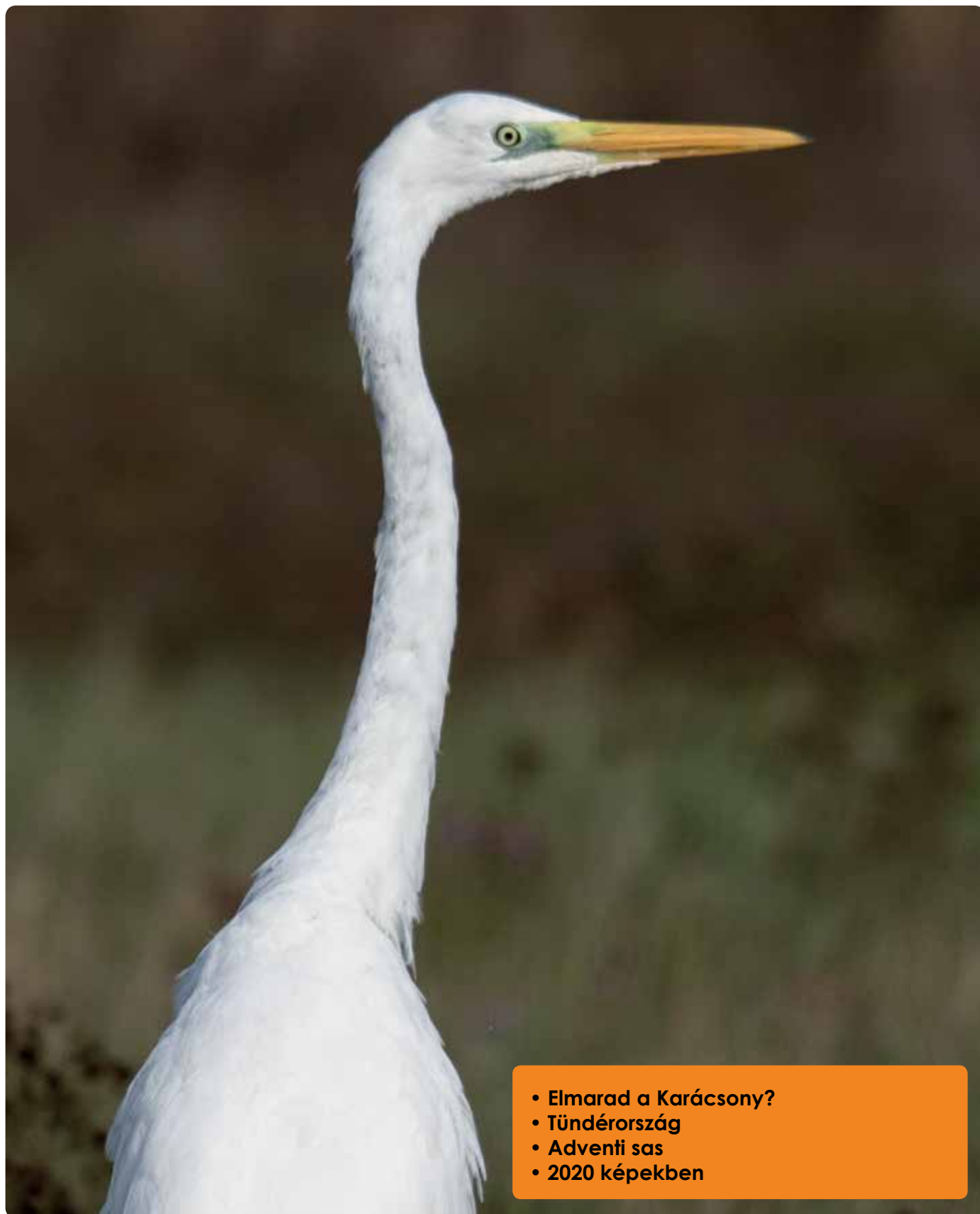


PUSZTADOKTOR MAGAZIN

XV. évfolyam 11-12. szám a Madárkórház Alapítvány havilapja 2020. november-december



- Elmarad a Karácsony?
- Tündérország
- Adventi sas
- 2020 képekben

Elmarad a Karácsony?



Elég sok hírportálon olvasni a napokban olyan szalagcímetek, hogy „idén elmarad a Karácsony.” Már mitől maradna el? Az nem marad el, csak nem mehet senki máshová... Mint ahogy Húsvétkor sem lehetett/kellett menni sehová. Mégsem maradt el. A Karácsony is megmarad. Sőt, talán most találunk rá igazán a mondanivalójára. „A fényt is a sötétben a legkönnyebb megtalálni.” Ha odafigyelünk, lehet, hogy pont a lényegét kapjuk vissza annak, amit elveszni hiszünk.

Egy kis kitérő történet: Katolikus gimnáziumba jártam. Ott történt egyszer, hogy Karácsony előtt a tanulószobán páran összeverődünk, és valamilyen – már nem tudom pontosan milyen – témazáró dolgozat december 22.-ei megíratása miatt húztuk egymást egyre feljebb tanulás helyett. Ilyesmi mondatok hangoztak el: „Van szívük a szeretet ünnepe előtt két nappal minket ezzel terhelni? Hogy készülünk így a Karácsonyra?!?” Mi nem vettük észre, de ekkor már a teremben volt az igazgató. Szigorú, keménykezű ember volt. – Sajnos pár éve már nincs köztünk. Isten nyugosztalja, mindig emlékezni fogunk rá. – Elkapta a beszélgetést, és igen erőteljes hangon közbeszólt: „Mit prédikáltok itt szeretetről, karácsonyról mi? Nincs itt plusz szeretet! A Karácsony nem a szeretet ünnepe! Honnan vesztetek ezt? A Karácsonykor Krisztus, a Teremtő fiának születéséről emlékszünk

meg, nem a szeretetről. Szeretni minden nap kell, szeretet minden nap van. Nem kell külön megünnepelni! Régen rossz, ha egyszer szerettek egy évben! Ha jól tudom, ti biológia fakultációsok vagytok... Foglalkozzatok inkább Isten teremtményeivel felszínes demagógiák helyett! Témazárók pedig lesznek nyugodjatok meg!”

Keményen, akkor még illúzió rombolóan hatottak szavai, de sok év után visszaemlékezve rengeteg volt benne az igazság. A „Karácsony” sokan jobban ott lehet bennünk inkább a hétköznapiakban, mint adott dátumokon. Amikor madarat gyógyítunk, vagy csak kinézünk az ablakon a madáretetőre, benne sok kis csipegető teremtménnyel. Sokkal jobban, mint mikor lázasan kergetjük a bejglit a boltokban, pedig lehet, nem is szeretjük, de az az elvárás, hogy legyen, és átvigyük a rokonoknak, akik szintén nem szeretik. Némi ellenérzéssel, szorongással megköszönik, majd összeszorított foggal megkóstolják, és közben alig várják távozásunkat, hogy „eltehessék végre valahová”. Persze örülnek ilyenkor nekünk, de lehet a hétköznapiakban jobban szoktak örülni. Mert akkor nem visszük a bejglit, és spontán módon, őszintén átadhatják magukat a találkozásnak... Elnézést kérek mindenkitől, aki szereti a bejglit, én is szeretem. Egy példa volt, behelyettesíthető bármire a kötelező zoknin át a díszdobozos parfümkészletre, vagy

bármire, amire amit egy ilyen látogatáskor kényszeresen hajtunk, mert Karácsony van.

Ez a dátum az, ami minden évben sokakat megőrjít. Ilyenkor a felszínes szokásoknak, a „kötelező köröknek”, giccsekhez való ragaszkodásnak hála elindul egy görcsös rohanás, ami teljességgel elveszi az Ünnepek eredeti mikéntjét. Idén, ha a jelen helyzetet megpróbáljuk pozitív gondolkodással kezelni, kaphatunk egy kis esélyt arra, hogy mindezen elgondolkodjunk, és elmélyedjünk egy kicsit magunkban. Rájöjünk, mi is a legfontosabb számunkra, szereteteink számára, megtervezzük, mivel is „lepjük meg” a hozzánk közel állókat nem (csak) most, hanem az elkövetkező egész évben. És itt ne ajándékokra gondoljunk, hanem hozzáállásra, figyelemre.

A nagy rohanások helyett mi most is, madarakat ápolunk, meg még röpdét is építünk. Ahogy máskor is, valamint minden Karácsonykor. Így a mostani helyzet számunkra nem is olyan idegen. Nekünk minden Karácsony „madaras”. Máskor sincs esély nagy rokonlátogatásokra, mert páciens ilyenkor is érkezik. És általában az állapota sürgősségi beavatkozást igényel. És hát ő is egy teremtmény, őt is el kell látni a Teremtő fiának születése napján, már csak az Ő tisztelete miatt is. A Karácsonyi vacsora várhat, vagy akár el is maradhat. Mit ér az akkor, ha miatta cserben hagyunk egy teremtményt? Ilyenkor az Ünnepek még plusz erőt is adhat. Az 5 éves lányom úgy tartja, akárhányszor jót cselekszik, akkor egy csodaszép pillangó száll fel mellőle az égbe a Jóistenhez, hogy elmesélje neki hogy ő milyen jót tett. Szemei ilyenkor ragyognak a boldogságtól. Nos, neki van igaza. Egy Ünnepet sokkal inkább így lehet megélni, jócselekedetekkel, belső boldogsággal. Kívánunk minden kedves olvasónak áldott, meghitt, bensőséges, rohanásmentes Karácsonyt! Vigyázzunk egymásra, rokonainkra, és ha lehet, idén hanyagoljuk a „bejglit”, had szóljon ez az Ünnepek arról, amiről valójában szólt!

Déri Balázs



Tündérország



Juhász Gyula: Karácsony felé Szép Tündérország támad föl szívemben Ilyenkor decemberben. A szeretetnek csillagára nézek, Megszáll egy titkos, gyönyörű ígézet, Ilyenkor decemberben. ...Bizalmas szívvel járom a világot, S amit az élet vágott, Beheggesztem a sebet a szívemben, És hiszek újra égi szeretetben, Ilyenkor decemberben. ...És valahol csak kételkedő beszédet Hallok, szomorún nézek, A kis Jézuska itt van a közelben, Legyünk hát jobbak, s higgyünk rendületlen, S ne csak így decemberben.

Mit jelent számomra a madármentés, a Hortobágyi madárkórház? Sok ember azt hiszi, Tündérország csak a mesében létezik, pedig itt a Földön, ezen a csodálatos bolygón, amelyen élünk, is van egy Tündérország, ahol naponta történnek csodák. A hivatalos neve: Madárkórház Alapítvány. Aki átlépi a kapuját, úgy érzi, egy csodálatos, különleges világba került. Olyan helyre, ahol szívvel-lélekkel mindent megtesznek a segítségre szoruló madarakért, és más, vadon élő kis állatokért.

Önkéntesek végzik ezt a munkát. Egy ideje a kórház csapatához tartozom és nagyon büszke vagyok rá. Mit jelent számomra a madármentés? Nehéz szavakkal megfogalmazni. Egy kis élet megmentése olyan kincset ad az embernek, amelynek az értékét nem lehet számokkal kifejezni. Kapsz egy csupasz, vaksi fiókat vagy egy sérült madarat. Ápolod, óránként vagy gyakrabban eteted. Ahogy telnek a napok, a madárka

erősödik, fejlődik, gyógyul. És eljön a nap, amikor alkalmas lesz a szabad életre, el kell engedni. Boldog, de nehéz pillanat. Boldogság, hogy sikerült felnevelni, meggyógyítani, mégis nehéz őket elengedni, mert nagyon az ember szívéhez tudnak nőni. De bármennyire is fáj a szív, el kell őket engedni. Szabadnak születtek, joguk van a szabad életre. Van nagyon fájdalmas része is a madármentésnek. Sokszor minden igyekezetünk ellenére sem sikerül megmenteni a madarat, gyakran a kezünkben hal meg. Ilyenkor lehet sírni, gyászolni, de lelkieg összeomlani nem szabad. Bármikor jöhet egy telefon, egy madárkának szüksége van a segítségünkre. A madármentésről sokan azt hiszik, abból áll, a képzett madármentők átveszik a segítségre szoruló madarat, gondoskodnak róla. Ennél jóval összetettebb dologról van szó. Ahhoz, hogy egy segítségre szoruló madárka eljusson hozzánk, az kell, aki talál egy ilyen kis tollast, ne hagyja sorsára, kérjen segítséget. A fészkelőhely biztosítás, téli etetés is beletartozik a madármentés fogalmába. Az én szememben azok is madármentők, akik valamilyen formában-pénz vagy tárgyi adomány, támogatók szerzése, stb-támogatják a madárkórházat. Sajnos egyre több a sérült madár-sokan életük végéig a kórház lakói maradnak-szükség van a támogatásra, ado-

mányokra. Egy kis összeg vagy néhány tekercs kötszer, stb. is nagy segítség a kórháznak. És itt van a támogatók szerzése. Hogyan tudunk legkönnyebben támogatókat szerezni? Szervezzünk kirándulást a madárkórházba! Sajnos a vírushelyzet miatt idén ez nehéz volt, de 2 kirándulás csak összejött. Kb. 70 embernek tudtam megmutatni az általam Tündérországnak nevezett helyet. Az utazás alatt játékos formában-madártató-ismerkedtek a résztvevők a madarakkal, madármentéssel. A kórházban doktorunk, Dr. Déri János és munkatársai meséltek az ott folyó munkáról. Negro, a beszélő holló is elvarázsolt mindenkit. A csoport tagjaira nagy hatással volt, amit láttak, legszívesebben örökre a kórházban maradtak volna, hogy naponta részesei lehessenek azoknak a csodáknak, amelyek itt történnek. És végül még valami.

Tapasztalatból tudom, sokan furcsán néznek a madármentőkre, nem tartják őket teljesen normálisnak. De úgy hozza a sors, ellátogatnak a madárkórházba, megismerik az ott folyó munkát. És utána más szemmel néznek ránk. Már tudják, azt a munkát, amit végzünk, elszántság, megszállottság nélkül nem lehet csinálni. És azt is tudják, a munkánkért olyan kincset, lelki gazdagságot kapunk, amelynek az értékét nem lehet számokkal kifejezni. Ez is csodálatos a madármentésben.

Sámuel Zsuzsa
önkéntes – Madárkórház Alapítvány





Etetem a sast. Hatalmas fiatal tojó, nem is nagyon láttam még ekkorát. Csupasz kezemmel tartom csőréhez a hal belsőseit: májat, szívet, vesét, kopoltyút, ezeket szereti a legjobban. A hatalmas kampós csőrével ugyan le tudná harapni az ujjamat, karmaival meg is tudna ölni, de lehetetlenoman veszi el és eszi le kezemről a pár centis, kocsonyásan csuszamló ínycsiklandókat anélkül, hogy a bőrt megsejtene. Bár véres, nyálkás, de látja, és a csőrével megérintve érzi, tudja, hogy az az enyém, és a hal rajta az övé. Ugyanúgy, ahogy egy ló enne a kezemből, vagy egy kutya, vagy egy nagyon szelíd solymászmadar. Ahogy őt is etette az anyja, öklömnyi pelyhes korában.



Most megint ez történik vele. Visszatérnek az emlékek és visszatér a baba viselkedés. Sokszor tapasztaltam ezt, nemcsak fiatal rétisasoknál, hanem fehér farkú, sárga csőrű öregeknél is. Rájön és onnantól tudja, hogy ez most etetés, és jobb etetve lenni, mint magától enni. Ha rászokik, elvárja a meglett felnőtt sas is. Ezt tette annak idején Luca, a mülábas sasunk, és Szelídke aki most már egyáltalán nem szelíd, de akkor, amikor még az volt. De csak addig, amíg rászorult, egy idő után már nem akarja, hogy etessék, nyaktollait mereszti, méltatlankodó hangot hallat, majd odacsíp, ha nem elég, legközelebb már támad. De most még nem itt tartunk. Ha be-

megyek a kórtermébe, figyeli, hogy mit viszek. Kis vödörben halat. Először ami volt, apró keszegeket, melyből vagy húszat etettem meg vele egyszerre. Nem kellett lefogni és megtömni. „Felső madárfogás”, a felső csőrükkel felülről megfogva felfelé nyitja a száját, és a halat fejfelé egészen le a torkán, még csak nem is gondol a védekezésre, vagy ellenállásra, a másodikat már csak a szájába, és nyeli, mint kacsza nokedlit. Megeszi, ha nincs más választása, de rétisasnak a nagy hal az igazi. A kiló feletti tükörpontyot a szomszéd halastóból, az Aranyponty Kft. hortobágyi halgazdaságából kaptuk, kifejezetten neki. Éppen lehalászás volt, kértem a sasnak, és adtak többet is. Először

csak bera-
kom mellé
e g é s z b e n,
és ottha-
gyom. Nem
nyúl hozzá.
Órák múlva
bemegyek,
az orra előtt
egy ollóval
felbontom,
széthajtom,
és megint
otthagynom.
Semmi. Ki-
vágom a
belsőszervet,
és markom-
ban az orra
alá tartom. Közben hangosan csámcsogok. Ő is. De nem nyúl hozzá. Diónyi falatokra osztom, és ujjaimon az szájához értetem. Megpiszkálja, csámcsog, de nem eszi. Most jön a felső madárfogás, és nyeli. Az egész belsőszervet, mind. Azután a kopoltyút, majd az agyvelőt. Erre még Luca, a féllábú rétisas tanított, amikor már ott tartottunk, hogy a felnyitott halat a csőréhez tartva tépte, ahol akarta, én ellentartottam, és ollóval segítettem leválasztani a kíváncsi falatot. Először mindig a sötétebb, frissebb pirosat, a szívet, kopoltyút, majd az agyvelőt, végül a májat, vesét beleket ette ki. A fehér hús nem kell nekik. Azt eszik meg, amit mi kidobunk.

Ami nekünk kell, azt meghagyják. Nem vagyunk konkurensok, egész jól kijönnénk egymással.

Advent első vasárnapjára érkezett a kórházba. A Börzsöny Ipoly menti hegyvidéki területén nem szoktak előfordulni rétisasok, még akkor sem, ha közel az Ipoly, mely azért nem akkora folyó, ahol sasok halászgatnának, a Dunában inkább, de az légvonalban is 10-15 km. Repül ennyit egy rétisas, még többet is, de nem a hegytető erdővel határos mezőgazdasági területén keres táplálékot.

De mégis ott találták mozgásképtelenül.

Ott nincsenek hörcsögök, inkább lőtt nagyvadak, melyeket nem találnak meg, vagy kizsigerelt belszerveit a vadászok otthagyják. Ezek tartalmazzanak részeket az ólomlövedékből, mely a rétisasok első számú károsítója. Fő táplálékuk a hal, de a vizes élőhelyeken gyakran találnak sörétezett vadkacsát, vadlibát, melyek akár sérültek, akár elpusztultak, a bennük lévő ólomsörét szintén a rétisas gyomrába kerül. Az az ólomsörét, mely célt tévesztett, az is még sokáig mérgezi a környezetet, ahova kioldódva is veszélyes. A vadkacsák zúzókáviks helyett felvehetik az iszapból és ott van a gyomrukban, mely őket is mérgezi az őket fogyasztó embert és sast ugyanúgy. Az ólom az emésztőnedvekben feloldódik, felszívódva a vérbe kerül, és a csontjaikban elraktározódik, onnan magától soha ki nem ürül, és ha elér egy bizonyos szintet, akkor jelentkezik a mérgezés, látászavar, vakság, remegés, gyengeség, koordinációs zavar, fejtekerés hasmenés tüneteivel, mely gyakran halálos. De sasunknál megfigyelhető görcsös tünetek nem ólommérgezésre, sokkal inkább karbofuránra utalnak. Ott lehet az ólom is a háttérben, de Szlovák oldalon, apróvadás területen is élnek rétisasok, ahol mérgezhetik a rókát és a varjakat. Ha meglátnak egy számukra csábító, szándékosan bemérgezett csalétket, vagy egy azzal már lemérgezett, és elhullott célállatot tettemét, akkor az ismert forgatókönyv szerint a varjakkal, ölyvekkel együtt



Adventi sas

sasok is feketnek a terítéken, vagy nem sokkal távolabb. Általában nem jutnak másfél kilométernél messzebb, de 15 km távolságra is eljutott már mérgezett sas. Így át is repülhetnek a hegyen a Dunához, és ha útközben meglátnak egy táplálékforrást, leginkább egy tetemet, akkor az ott tartatja őket.



Így lehetett, mert már egy nappal korábban is látták a vadőrök, de akkor másodmagával, egy elhullott szarvasborjú tetemén.

Amikor megtalálták, merev izmokkal feküdt, lábait előrenyújtva, ujjait görcsösen marokba szorítva.

Diszpécserközpontunkba érkezett a hívás, éppen Pesten voltam, egy óra alatt odaértem. Fél másodperc alatt megvolt a diagnózis: karboforán mérgezés. Pár másodperccel később az ellenszert is beadtam. Atropin injekció 1 ml mellizomba.

A következő szakmai részeket első sorban állatorvos kollégáimnak ajánlom figyelmébe:

Az Atropin általános adagja 0,1 mg, a 10 %-os készítményből 0,1 ml lenne testtömeg kg-onként, egy 5 kilós sasnak 0,5 ml, de ha karboforán mérgezés van, akkor ennek 10 szerese, 1mg/ ttkg, azaz 5 kg-ra 5 ml a hazai egzotikus szakállatorvosok ajánlása. De ha mégsem karboforán, akkor túlادagoltuk, és megmérgezhethetjük. A 0,1 mg-os adag viszont akkor sem árt, ha nincs mérgezéses terhelés. Ennek duplája még elmegy, de tapasztalatom

szerint az ötszöröse már veszélyes. Az ilyen veszélyek elkerülése érdekében én tört adagban addig emelem a dózist, amíg a pupilla háromnegyed részére tágul. Ez azt jelenti, hogy van Atropin hatás, és ha szűkül, akkor ismétlem a háromnegyedes tágulásig. Ez függ az méreg acetilkolin-eszteráz bénító hatóanyagának jelenlététől és

mértékétől, melyet annak megfelelően ellensúlyoz az atropin, amely nem hatástani, de tüneti ellen-szer. Létezik hatástani antidótum is, a toxogonin, de ez általában nincs az állatorvos táskájában. És

amire beszerezzük már túl vagyunk a kritikus időszakon.

A sas másnapra felállt. De ahogy ilyenkor szokott lenni, még egyensúlyozási zavarokkal küszködött. Ez a több évtizedes tapasztalat szerint pár napig szokott tartani, de most már két hete bizonytalankodik. A szakirodalom 3 napon át ajánlja az atropinózist, mi 4 napig adtuk, B-vitaminokkal együtt, az idegrendszeri tünetek ellensúlyozására. Javul, de lassabban, mint kellene. Valami más is van a háttérben. És rétisasok esetében az ólommérgezés

borítékolható. Bár annak vannak jellemző tünetei, és ezek nem annyira azok, de beleférhet. Ezért ólommérgezés ellen is próbáltam volna adni valamit.

Az egyetlen szert, ami volt, a Chelintox injekciót már 5 éve nem

gyártják, és a forgalomban lévő készletet egy éve visszahívták, tehát nincs. A többi hatásos ellenszer (D penicillamin, dimerkaptan) szintén nem hozzáférhető. A hatóanyag Ca-EDTA, azaz kalcium-etiléndinatrium-tetra-ecetsav, mely egy nehézfémekkel kelátokat képző molekula. A vérből kivonja az ólmot, és a vizelettel kiüríti. A vérből 5 napos adagolás során eltávolítja az ólmot, de az a csontból felszabadulva továbbra is kifejti mérgező hatását, a kezelést 5 nap szünet után további 5 napi ciklusokkal többször ajánlják folytatni. Ennek megfelelő készítmény nincs forgalomban, de az egyik gyógyszer-gyártó állít elő EDTA-t, melyet egy pesti boltjukból (Azúr festékbolt, Bp, József krt. 65.) sikerült beszerezni. A por alakú hatóanyagot vízben oldva, az ajánlott dózisban, a sasnak 300 mg-ot kihígítva, injekciós fecskendőben mértem ki, és a hal húsába fecskendezve ette meg a sas a kezemből. Ezt egészítettem ki a debreceni Vezér állatkórház gyógyszer-tárában ajánlott Humac készítménnyel, melynek huminsav és fulvósav tartalma általános toxin megkötő tulajdonságú por, melyet szintén a halba csempésztem bele. A fulvósav ilyen hatásának nagyüzemi kipróbálását 20 éve én végeztem először több ezres lúdállományon az Egis gyógyszer-gyár jóvoltából. Akkor és most is eredményesen, mert sasunk másnapra felrepült az ablakpárkányra. Két hét után ez megnyugtató eredmény. De még folytat-





juk a kezelést, amíg a sas is elfogadja. Úgy szokott lenni, hogy ahogy javul, egy idő után menne, és szétszedi a kórtermet, emiatt sürgősen át kell helyezni egy nagyobb külső röpdebe. Ehhez azonban át kell csoportosítani a két nagyröpdében lévő gólyákat, sokakat, mert a röpdeink túlzsúfoltak, és részben felújításra szorulnak. Ezért egy új nagy, 50 m-es tárolóröpdét kell felépítenünk még Karácsony előtt. Jelenleg folynak a munkálatok, és reméljük, hogy mire e lapszám olvasóink kezébe kerül, sasunk is már a túlélő röpdeben rója a köröket.

Négy repülő rétisasunk mellett ő lesz az ötödik. Közülük Bogyót nem engedjük el, korábbi, tavaszi sasos cikkeimben leírt lábgyengesége miatt. Ő most a nagyröpdében van egyedül a 80 gólyával, mert párja, Luca halála óta másfél év után most kezdi megtalálni önmagát. Már újra a legmagasabb ponton ül, és elfoglalta az egyik fészket. A többi 9 sast áttet-tük a kisebbik, túlélő röpdebe, hogy ne zavarják a gólyákat, melyek soha nem látott mennyiségben telenek most nálunk. Összesen 102 gólyánk van, melyek közül mintegy 30 a korábban is évek óta itt élő tartósan sérült, a röpképtelenek, a félszárnyúak a gólyakertekben lábálnak, a féllábúak, félcsőrűek, félszeműek az egészségesekkel együtt a nagyröpdében szárnyalnak. A kezelés alatt állók még a kórtermekben lábadoznak, de mintegy 20-30 olyan gólyánk van, melyeknek nem jó a sasok között szerencsétlenkedni, mert felhívják magukra a ragadozók figyelmét. Amíg a szabadon engedésre való felkészítést jól szolgálja a gladiátorképzés, a szabad

életre alkalmatlanoknak ez veszélyes üzem. Nekik és a gyengébbeknek épül most a médiában meghirdetett társadalmi munkában önkéntesek segítségével az a tároló röpde, mely a nagyröpdénk tehermentesítésére szolgál. A 2006-ban épült 50 m hosszú, és 25 m széles, 12 m belmagas-ságú röpde fagerendá-

it és műanyag hálóját 2013-ban már egyszer ki kellett cserélni, mert az anyagok ennyit bírtak, elértek. Azóta eltelt megint 7 év, és már megint megrogyott a gerenda, és szakad a háló. Most még a nagy hidegek beköszönte előtt kijavíttatjuk a már látható hibákat, de tavasztól sort kell keríteni az egész felújítására. Erre most nincs kiírt pályázat, de akkor is meg kell csinálni, mert nincs hova tenni a madarakat. A 2004-ben évi 300 madárra tervezett Madárkórház és Madárpark ma évi 3000 madarat fogad. Az egy-szerre bent tartott madarak száma közel 400. A tízszeres forgalommal a költségek is emelkedtek, a rezsi, a dolgozói létszám és a dolgozói fizetések is. Az 1 %-os bevétel is emelkedett, de közel sem annyival. A Covid miatt tavasszal kiesett látogató forgalom jelentős része, és az osztálykirándulá-

sok bevétele, de ez volt most összesen, és télen is zárva vagyunk. Nincs be-vétel, de a költségek vannak. Az álla-mi kompenzáció a vállalkozásoknak segít, a civileknek nem. Ezért kérjük támogatóink segítségét!

A tárolóröpde vasvázának anyagát, egy 50 m-es fóliasátor vázát a Rózsa Péter balmazújvárosi biotermelő Virágoskút Kft-je adományozta, to-vábbi anyagot a hajdúszoboszlói Vas-udvar bocsát folyamatosan rendelkezésre, Tar Lajos balmazújvárosi és Barna István tiszaorvényi hegesztők mellett Takács Levente hajdúböször-ményi hegesztő és Kárpáti Zoltán vár-palotai és debreceni segítőink mar-kológéppel dolgoztak a hétvégén 26 tiszafüredi és tiszaföldvári polgárőr keze alá, akik nemcsak a tárolóröpde, de a legelső, 21 éves, igencsak avult fabarakk röpdesor felújítási munká-latait, és a vízborította terület lecsa-polását is segítették. Kiss Júlia hajdú-böszörményi madármentőnk csapata, Fekete Zsolt és Juhász Kata mellett az MTE részéről Lehoczky Krisztián is itt volt segíteni, és naponta jönnek az új önkéntesek.

Hálásan köszönjük az országos ösz-szefogást, és mindenkinek az idejét és munkáját, melyet a karácsonyi ké-szülődés helyett a madaraink javára fordítottak!

*Békés Karácsonyt, mindenkinek!
Dr. Déri János*





Dupláztunk, de nem puskával

Előző lapszámunkban már beszámoltunk arról a nagy örömről, hogy 21 év után újra nagy kócsagot, hazánk természetvédelmi címermadarát engedhettünk szabadon. Nagyon örültünk neki, de álmunkban sem gondoltuk, hogy alig ezután a nagy esemény után lehetőségünk lesz még egy nagy kócsag szabadon engedésére. Októberben újabb gyógyult kócsag repülhetett el, most dr. Máté Lilla kezei közül a Hortobágy folyó mellett. A madár még pár napig a környéken tartózkodott, jó kondícióban táplálkozott a helyi védett terület gyepén és lucernasán. A nagy kócsag amagyar természetvédelem címermadara, az 5 forintos érme hátulján is ez a faj látható. A kis kócsagtól méretén túl lassabb, méltóságteljesebb szárnycsapáú röpte, hosszabb lába, a lábszár és a csüd sárga színezete alapján lehet megkülönböztetni. Ujjai feketék, szemben a



kis kócsag sárga ujjával. A XIX. században egész Európában divat volt a kócsagtollas viselet. Nászruhájának dísz tollai miatt szinte teljesen kipusztították a fajt Magyarországról. Hogy megóvják a kipusztulástól, 1924-ben alkalmazták az első kócsagórt a Kis-Balatonon, ami igen jelentős állomá-

sa volt a magyar természetvédelem történetének. A hetvenes évek után állománya folyamatosan növekedni kezdett, ma már stabilnak mondható annak ellenére, hogy a faj még mindig nem gyakori hazánkban.

Konyhás István

Röpdereparálás

Ha már látogatókat nem fogadhatunk, beteg madaraink ellátása mellett nekiállhatunk egy-két kicsit sem veszélytelen karbantartási munkának... Ilyen például a nagyröpdének tetejének foltozása. A helyszín csak alpin-technológiával közelíthető meg biztonságosan, így nem olyan egyszerű dolgozni egy szál drótkötelen egyensúlyozva. Nem is beszélve arról, hogy nem szabad lenézni. Nem olyan megnyugtató, ha az ember csak a mélységet látja maga alatt a hálón átnézve. De nézzük a dolgok jó oldalát: A munka fekvéssel elvégezhető, csak pár öltés kell erre a nagy szoknyára és már kész is. És nem mindenki mondhatja



el magáról, hogy egy réti sasra esett. Ez persze csak vicc volt, hogy tartsuk a lelket Kiss Balázsban, aki ismét vállalta a feladatot. 7 évvel ezelőtt már járt odafent, így nem volt ismeretlen a terep. Ez úton is köszönjük neki a betegeink biztonságáért vállalt kockázatot és a lelkiismeretes munkát.

102 gólya telet nálunk

102 gólya tölti idén velünk a telet. Ez nem azt jelenti, hogy megugrott a fehér gólya hazai állománya, az emberek figyelnek jobban, érzékenyebbek és megmentik a bajba jutott madarakat, így idén minden eddiginél több madarat sikerült megmenteni. A gólyák állapota nagyon különböző. Van olyan is, amelyik már évek óta itt lakik, mert olyan a sérülése, hogy már nem tud útra kelni és a földön fészkel. Egyes példányok már meggyógyultak, de nem volt elég idő visszavádatítani őket vonulás előtt, így maradtak és vannak olyanok is, akik műtét után lábadoznak, de tavasszal sok szabadulhat.



2020 képekben



Amennyiben lehetősége van, kérjük, támogassa alapítványunkat! Köszönjük!
Bankszámlaszámunk: 59900029-10001868 • Adószámunk: 18557899-1-09



Olvasói leveleket, érdekességeket a következő címekre várunk: madarkorhaz@gmail.com • 4071 Hortobágy, Petőfi tér 6.
Állatorvosi, állatgyógyászati területen felmerülő kérdéseiket a fenti címekre várjuk! Megjelenik 15 000 példányban.
Hirdetésefeladás, sérült madár bejelentése: madarkorhaz@gmail.com • Tel.: +36 (30) 9435-494; +36 (30) 535-6484
Szerkesztők: Dr. Déri János, Konyhás István, Veres Hajnalka • Tördelés: TerepSzemle Stúdió (Veres Hajnalka) • ISSN 1788-456X
Megtalálható országszerte állatorvosi rendelőkben, állatkertekben, kisállatkereskedésekben, állati áruházakban, megyei könyvtárakban AUCHAN és TESCO áruházakban.

